

Чим хата багата

Анатолій Григорук

Визолотило сонце лани. Скрізь розпросторився густий гарячий дух стиглої пашні.

Денисків тато і днює й ночує в полі. Він у комбайнерів за бригадира, і роботи в нього у жнив'яний час — непочатий край.

Дениско так, бува, скучить за татом, що більше й витерпіти несила. Тож відпроситься в домашніх, осідлає замість коня довгу лозину — й біжка на лан. Перетне ріденький лісок, за ним яркок та смугу колючої стерні, і вже ось він, у кабіні татового комбайна, що пливе по безмежному жовтому морю.

— Це добре, що ти підсобити прийшов, — пригладжує Денискові непокірного чубчика тато. — Тут, брат, поспішати треба, бо не той урожай, що в полі, а той, що в коморі. Як думаєш, упораємо за сьогодні цей лан?

— Щось йому ні кінця ні краю, — з непевністю в голосі каже Дениско.

— Не питає добрий жнець, чи широкий загонець, — усміхається тато й, підморгнувши, додає: — Очі роботи лякаються, а руки роблять...

Так, перемовляючись та жартуючи, вони і жнивують, поки сонце не похилить до обрію і не ляже на землю передвечірня сутінь.

Частенько в цей час приходить по Дениска бабуня. Та не з порожніми руками, а з повним кошиком ще теплих пиріжків та струдлів, з баночкою липового меду і бідончиком квасу чи узвару.

Тато зупиняє комбайна, подає знак своїм хлопцям, щоб усі ставали на підвечірок. І тут-таки купа обмолоченої соломи обертається на скатертину-самобранку. Призволяються комбайнери струдлями та пирогами, найласіші шматки Денискові підсовують. А бабуня одне припрошує:

— Їжте, любі женчики, їжте. Чим хата багата, тим і рада.

— Е, бабо Насте, ваша хата не тільки пирогами багата, — весело усміхається Степан Ящук, високий парубок, що любить підкидати Дениска мало не під самісіньке небо. — Он який у вас хлібороб росте! Не хлопець — золото. Якби не Дениско, ми б сьогодні й половини норми не зробили. Недарма кажуть, що нива потребує доброї погоди, доброго насіння та доброго робітника.

Дениско опускає долу очі, бо не звик, щоб його хвалили, якийсь час мовчки вминає струдль з яблуками, а тоді каже баском:

— Зараз мені вже додому треба. А завтра я знов прийду. Буду щодня вам допомагати, поки весь лан не вижнемо.

І, взявшись з бабунею за руки, вони повертають у бік запнутого вечірнім серпанком села.